

"כשאהיה ראש-משלה!" כהנא הבטיח למי "חוק את נבעתי!" מעל פני האדמה ואיים: כשאהיה בשילטון - אתם תראו את הנקמה!

כהנא אמר את שלו, בעוד השוטרים שומרים עליו מכל מישמר. הצעירים מתנועות-הנוער למדו פרק חשוב באר רחות. לרבים מהם היתה זאת ההש תתפות הראשונה בהפגנה כלשהי, והם כוודאי יזכרו אותה ימים רבים. אפילו תרגיל-הסיום המחוסם לא עזר לכהנא להרגיע את כל אלפי האנשים. הוא חשב, לתומו, כי אם יסיים את נאומו בשירת התיקווה, יצטרף אליו כל הקהל הרב, או לפחות ישתוק — על-פי הסיפור העממי, על הגנג המכביים את קורבנותיו, שהתייצבו רום כאשר הוא שר את ההימנון. אך הקהל לא שעה לזימרתם של הפאשיסט וחבר מרעיו, אלא הגביר את קריאות-הבוז. אחרי שהוצא כהנא מן המקום, בליווי מישטרת כבד וביחד עם אודר רים, התיישבו הנערים והנערות הצעיר רים על הכביש והתחילו לשיר ביחד עם מידי אלוני את שיר השלום. יצחק ירון, ראש-עיריית גבעתיים, הורה לקהל הרב שבא לחסום את כהנא.

המתנגד. האנשים שעמדו בנתיב נסיו עתה של המכונית דפקו עליה בזעם באגרופיהם, רבים שרקו וקראו קרי אות-בוז. אהרדיו עמדו על המיפלס הגי כוה, כשהם מניפים אגרופים לשמיים. ליד קהל המתנגדים עמד שוטר מיש מרהגבול, קסדה לבנה לראשו, והוא אווזו בידו רובה גאז מדמיע. היה ברור שהוא רק מחכה לאות, ואז יתמלא האוויר החם בגאז מדמיע.

האווירה היתה מתוחה, השוטרים היו עצבניים, הקהל הרב צרח, שרק במש רוקיות ונופף בידיו, אך כהנא עמד לו שם על הבימה הגבוהה המוארת, החזיק בידו את הרמקול ונאם, כפי שתיכנן. מי שעמד למטה בתוך הקהל הרועש לא שמע את דברי הנאצה, אך כל תושבי גבעתיים, הגרים ברחובות הר סמוכים, יכלו לשמוע את דבריו ברור וחזק. קבוצת בריונים שמרה בחירוף נפש על העמוד שעליו הותקנו הרמ קולים, ואיש לא העז לגשת ולנתק את החוט, או להוריד את העמוד המתגנר.

צילומים: ענת סרגוטני וצבי טישלר

ברגעים האלה עוד לא הספיקו השוטרים להתארגן, מכוניות עוד נסעו בכביש הרחב שהפריד בין שתי הכמות, וקו הגבול בין הקבוצות היה מטושטש. הם קראו קריאות אלה לאלה, כשאהרדי כהנא מניפים את ידיהם אל-על, בעוד המתנגדים, אנשי תנועות-הנוער, שור קים לעברם במשורות מחרישות אוזניים ומניפים שלטים נגד הגיוענות.

לאט-לאט התחילה הכיכר להתמלא כאדם. אלפי אנשים זרמו אל הכיכר שבפרברי העיר גבעתיים. הם באו מכל הרחובות הסמוכים, קבוצות גדולות של תנועות-הנוער לצד אורחים קשר שים, זוגות צעירים עם ילדים קטנים בידיהם וקנים נשענים על מקלות, כדי לעצור את הפאשיסט.

כהנא הודיע שהוא יגיע לכיכר ב-7 וחצי-בערב. קבוצה קטנה של אהרדיו באה זמן מה לפניו והקימה מיגדל מתכת גבוה, שעליו רמקולים רבי עוצמה. הם היו לבושים בחולצות הצהובות המפורסמות, שאגרופו שחור מצוייר עליהן, לקראת השעה היעודה כבר המתה הכיכר אדם.

משעות הצהריים המוקדמות הת-ארגנה במקום קבוצה נוספת של אנשים, לובשי מדים, חבושי-קסדות, מצוידים במגינים ובאלות לבנות. המישטרה ומשמרה-הגבול הכינו כוחות מתוגברים. זמן קצר לפני שהגיע כהנא לכיכר, כבר היו בה מאות שוטרים מכל הסוגים, הרחוב עצמו נסגר לתנועה ובשני הצדדים שלו חנו אין סוף מכוניות מישטרה, משאיות שהובילו את השוטרים, וכלי-רכב מיוחדים להשתלטות על הפגנות — מכונית המתוזה מים, מכונית הנושאת מחסר מים, כמה מכוניות-גור. מכל עבר הוקי פה הכיכר במחסומי-מישטרה, ושרש רות חיות של שוטרים מזוינים באלות ובמגינים עמדו בקיר איתן בין המפי גינים-שכנגד לבין קומץ אנשיו של כהנא.

כהנא עצמו נסע לשכונת התיקווה,

המישמר היהודי החולצות השחורות של אנשי "מישמר הכבוד היהודי" דומות לצבע הס. בעוד החולצות הצהובות של יתר אנשי כהנא הזכירו את הס.א.

בחסות המישטרה דוחפים במראות את מתנגדיו. בתמונה העליונה מקיפים השוטרים את כהנא. אחרי שהגניבו החוצה אותו ואת חסידיו (תמונה משמאל) בדרך צדדית.

מאות השוטרים, שכהנא רס, תוך שהם העלה אותם על נס בנאומ, הגנו עליו.

הוא הביא לשם אוטובוס ריק וקיווה למלא אותו באוהדים, שיכובו למחוא לו כפיים, בעודו משמיע את דיבריו הנאצה הידועים שלו. אך שכונת התיקווה איכזבה את מחזרה-המהומות, ותושביה לא נהרו בהמוניהם לקול קריאתו. רק אוהדים ספורים עלו לאוטובוס.

כהנא הגיע לכיכר ווהלץ בשעה שנקב. בשלב הזה רחפו עשרות השוטרים את קהל המוחים הרב אחורה, אנשיו של כהנא היו סגורים בתוך מיכלאה מוארת, עשויה ממחסומי מישטרה.

כהנא עצמו הגיע במכוניתו ועבר בה בסיוע המישטרה, דרך ההמון הרב,

באוויר עמדה ציפה להתנגשות הגדולה בין אנשי-כהנא המעטים לבין אלפי מתנגדיו, שנקראו לבוא מכל רחבי הארץ.

לראשונים, שהגיעו לכיכר ווהלץ בגיבעתיים, לא היה ברור איזה צד של הכיכר הוא הצד הרע, של כהנא, ואיזה צד הוא הצד הטוב, של המתנגדים. הם הסתובבו אנה ואנה בכיכר, כשהם מנסים שוב ושוב את המשורות שחולקו להם. הם התקרמו לכיוון מחסומי-המישטרה, שם נתקלו במיספר מועט של לובשי החולצות הצהובות והשחורות, אהרדיו המטורפים של כהנא, ושתי הקבוצות התחילו לצעוק זו על זו, כשמכל צד מניפים אגרופים לעבר הצד השני.

(ראה ראיון בעמ' 14). כשבליכס מחלחל הכעס על התופעה המחפירה, רקע הריקנות, אבל לכל היה ברור שזהו שקט שלפני הסערה. קבוצות קטנות של נערים ונערות בחולצות כחולות בעלות שרוך אדום, בחולצות כחולות עם שרוך לבן, או במדי האקי של הצופים, התקרמו לאיטן ומילאו את הרחבה.

מן הצד האחר של הרחבה היתה בימה מוגבהת, מוארת באור גדול. מן הצד השני שלה היתה בימה מאולתרת, ליד משאית גדולה.